

съ ясновидството на своята българска душа надниква въ още по-далечното минало и изнася отъ тамъ величавитѣ образи на български царе и царици, на български боляри и борци за свободата на родната ни земя. Живото въображение на поета напуска понѣкога сегашния всекидневенъ животъ и отлита въ бурното и величаво минало на българската история. Въ такива моменти душата му вижда ту царската багреница на Ивана Асеня II, въ чието време България имаше граници дваждъ по-широки отъ границитѣ на Санъ-Стефанската; ту славния български юнакъ Ивайло; ту непобедимитѣ войски на Асеневцитѣ; ту пълчищата на татаритѣ и на куманскитѣ конници; ту, най-послѣ, бѣгството на пропждени царе въ дългитѣ междуособици. Нерѣдко неговото въображение го отнася въ нѣкой стариненъ български храмъ, дето нѣкога сж се молѣли български царе и служили български патриарси въ дни на радости и неволи.

По тоя начинъ, като ни разкрива въ поетически образи събитията отъ нашата история, Вазовъ сближава днешното поколѣние съ миналото и му дава примѣри за подражание и поука.

Вазовъ е не само великъ поетъ, но и великъ учителъ на младежъта. Той ни вдѣхна любовъ къмъ родната земя, научи ни да я обичаме и, когато стане нужда, да се жертвуваме за нея.

Да се поклонимъ предъ неговата свѣтла паметъ!

М. Геновъ.

